

Gaztaina-saltzailea eta barraskiloak

Bazen behin, Pepa izeneko gaztaina-saltzaile bat, mendiaren magalean etxe txiki batean bizi zena. Pepa herri osoan ezaguna zen udazkenean gaztainak erretzeko zuen trebetasun handiagatik eta haurrei banatzeko zuen pozagatik. Urtero, udazkena iristen zenean eta lehen euri egunak iristen zirenean, Pepak botak jantzi, saski bat hartu eta mendira igotzen zen gaztainak biltzera.

Goiz euritsu batean, euri jasa handi baten ondoren, Pepak gaztainak bilatzera joatea erabaki zuen, lurreko hezetasunari esker samurrak eta goxoak aurkituko zituela sinetsita. Basora iritsi zenean, lurra hosto bustiz estalita eta adarretatik zintzilik zeuden ur tanta txikiz estalita ikusi zuen. Giro fresko horrek bihotza poz bete zion. Beraz, hostoen artean gaztainak bilatzen hasi zen, saskia betetzeko prest zuela.

Bat-batean, lehen “gaztaina” jasotzean, Pepak zerbait arraroa nabaritu zuen: hotza zegoen, leuna… eta mugitzen ari zen! Arreta handiagoz begiratu eta konturatu zen ez zela gaztaina bat, barraskilo bat baizik! Nahasita, saskian utzi eta bilatzen jarraitu zuen. Baina, harrigarriki, gaztainak aurkitzea espero zuen basoko txoko guztietan, gero eta barraskilo gehiago aurkitu zituen.

“Zein arraroa!”, pentsatu zuen Pepak. “Atzo basoa gaztainaz beteta zegoen, eta gaur badirudi denak desagertu direla!”

Denbora baten buruan, ahots leun bat entzun zuen hosto hezeetatik hitz egiten ziona.

— Eskerrik asko gu zurekin eramateagatik, gaztaina-saltzaile! — esan zuen ahotsak. Lehenengo hartu zuen barraskiloa zen, begi txiki eta distiratsuekin begiratzen zion.

Pepak harrituta ireki zituen begiak. Barraskiloak ez ziren hitz egiten bakarrik, eskertuta ere ziruditen! Ahots txikiak jarraitu zuen:

— Mendiko Barraskilo Sorginduak gara. Euria egiten duenean eta basoa lainoz estalita dagoenean, gaztainak barraskilo bihurtzen dira beren burua babesteko eta lurra heze eta bizirik mantentzen laguntzeko. Zurekin eramaten bagaituzu, sorpresa bat emango dizugula agintzen dizugu.

Gaztaina-saltzaileak, erdi nahastuta eta erdi jakin-minez, proposamena onartu zuen. Saskia barraskiloz bete eta herrira itzuli zen, non haurrak jada gaztainak erosteko zain zeuden.

Plazara iritsi zenean, jendeak barraskiloz betetako saskiari jakin-minez begiratu zion. Baina, bat-batean, barraskiloak azkar mugitzen hasi ziren. Saskiaren barruan zirkulu bat egin zuten, eta begi keinu batean, erretzeko aproposak ziren gaztaina handi eta distiratsu bihurtu ziren. Pepa harrituta geratu zen eta ikusi zuen nola txalotzen zuten denek mendiko barraskiloen magia.

Egun hartatik aurrera, Pepak menditik beti sorpresa bat espero behar zuela ikasi zuen, ez baitakizu inoiz noiz bihurtuko den barraskilo bat gaztaina… edo agian alderantziz!

Eta horrela, udazkenero, euriaren ondoren, Pepa gaztaina-saltzailea mendira igotzen zen, gaztainak, barraskiloak edo agian biak aurkitzeko itxaropenarekin, jakinda, naturaren magiari esker, ez zitzaiola inoiz ezer faltako.